

Arrest

nr. 74 122 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. DESCAMPS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. 23 maart 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 mei 2011 wordt verzoeksters aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 21 oktober 2011 aan verzoekster ter kennis gegeven en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.03.2010 werd ingediend (en op 01.04.2010 en 25.10.2010 werd geactualiseerd) door:

(...) (R.R.: (...))

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De bewering dat betrokkene reeds enige tijd in België verblijft, al het nodige doet om zich te integreren, werkbereid is, ingeschreven is voor Nederlandse lessen, samenwoont met haar grootmoeder (van Belgische nationaliteit), een verstopingsakte voorlegt, contacten onderhoudt met Belgen en mensen met een legaal verblijf in België, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene verklaart dat zij moreel en financieel afhankelijk is van haar grootmoeder. Zij legt hier echter geen bewijzen van voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovendien staat het betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de OM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt dat de zaak in het Frans wordt behandeld.

2.2. Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is in casu niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus ook voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld, zijnde het Nederlands (cfr. RvS 17 april 2002, nr. 105.632).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen, en van “des principes généraux de bonne administration et du devoir de prudence”. Verzoekster voert tevens een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoekster betoogt het volgende:

“Attendu que par sa motivation, la décision contestée reproche à la partie requérante de ne pas être retournée dans son pays d’origine pour y solliciter une autorisation de séjour auprès du poste diplomatique ou consulaire compétent;

Qu’en outre, la motivation de la décision considère que l’ancrage local durable de la partie requérante, ses liens sociaux et affectifs n’impliquent pas que la demande soit introduite en Belgique;

Que la décision considère ensuite que l’obligation de retourner dans son pays d’origine pour y solliciter une autorisation de séjour ne porte pas atteinte à l’article 8 de la CEDH;

Que pour rappel l’article 9, alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980 prévoit qu’en règle générale l’autorisation de séjour de plus de trois mois « doit être demandée par l’étranger auprès du poste diplomatique ou consulaire belge de dans le pays de résidence ou de séjour de l’étranger »;

L’article 9 bis (qui remplace l’article 9, alinéa 3, abrogé) prévoit que cette demande peut toutefois être introduite en Belgique plutôt qu’à l’étranger lorsqu’il existe des circonstances exceptionnelles;

Que le Conseil d’Etat, enseigne notamment que cette disposition a été voulue par le législateur pour rencontrer des « situations alarmantes qui requièrent d’être traitées avec humanité » (1);

Que le Conseil d’Etat considère ainsi que les circonstances exceptionnelles sont celles qui « rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l’étranger dans son pays d’origine » et souligne que cette notion ne se confond pas avec celle de « force majeure » (2);

Que les principes de bonne administration et de proportionnalité exigent que l’autorité apprécie d’une part le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l’alinéa 2 de l’article 9 de la loi sur les étrangers et, d’autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents son accomplissement;

Qu’en l’espèce, la partie requérante a tissé des liens sociaux et affectifs importants sur le territoire;

qu’elle y a en outre sa grand-mère de 72 ans qui a besoin d’elle à ses côtés;

Qu’il s’agit d’une situation alarmante qui doit être traitée avec humanité;

Que l’ensemble de ces éléments rendent particulièrement difficile un retour au pays d’origine pour y solliciter une autorisation de séjour, d’autant plus que l’éloignement risque d’être long;

Qu’actuellement, les délais d’obtention de visa sont longs; qu’au 1er novembre 2011 l’Office des étrangers indique les délais suivants pour le traitement des demandes:

« En matière de visa « regroupement familial »:

Suite aux récentes modifications législatives en matière de regroupement familial, l’Office des étrangers est obligé de prendre une décision dans les délais impartis par le législateur: 6 mois à compter de l’attestation de dépôt (art 10) délivrée par le poste diplomatique ou consulaire; délai qui peut être prolongé de 2X 3 mois en fonction de la complexité du dossier 6 mois à compter du dépôt effectif de la demande (art 40bis et 40 ter) au poste diplomatique ou consulaire sans possibilité de prolongation du délai

(...)

En matière de visa « court séjour » (visa de - de 3 mois):

Une moyenne de +1- 6 à 15 jours Il convient de préciser certains points:

1) Ces délais de traitement ne peuvent être pris de manière stricte. En effet, ces délais ne sont valables que pour le début du mois. De plus, correspondant à une moyenne, ils ne peuvent être considérés que comme un simple indicateur et peuvent varier en fonction de la complexité du dossier. 2) Est pris comme point de départ pour le calcul du délai de traitement, la date d’arrivée de la demande dans les bureaux concernés de l’Office des Etrangers. A ce propos, Il convient de remarquer qu’en matière de court séjour, pour les procédures pour raisons médicales, le délai commence à courir dès la réception de la demande « papier » envoyée par valise diplomatique. Il faudra, dès lors, en matière de long séjour ajouter +/- 2 à 3 semaines au délai repris ci-dessous pour la réception de la valise diplomatique.

En matière d’ASP:

a) « long séjour »: une moyenne de

(...)

humanitaires: - 6 mois*

** Le délai est fonction de la durée des enquêtes complémentaires.*

Il convient de préciser certains points:

1) *Ces délais de traitement ne peuvent être pris de manière stricte. En effet, ces délais ne sont valables que pour le début du mois. De plus, correspondant à une moyenne, ils ne peuvent être considérés que comme un simple indicateur et peuvent varier en fonction de la complexité du dossier.* 2) *En matière d'AS (long séjour et étudiant) est pris comme point de départ pour le calcul du délai de traitement la date de réception de la demande « papier » envoyée par valise diplomatique. Il faudra, dès lors, en matière de long séjour; ajouter +/- 2 à 3 semaines au délai repris ci-dessous pour la réception de la valise diplomatique. »*

Que comme il est souligné ces délais ne prennent pas en compte la période antérieure la « réception de la demande 'papier' »; Qu'il peut encore s'écouler plusieurs semaines avant que l'intéressé n'ait pu compléter son dossier;

Que partant dans la mesure où l'éloignement de la partie requérante risque de s'avérer extrêmement long, celle-ci se verrait priver de manière disproportionnée de son droit à une vie privée et familiale au sens de l'article 8 de la CEDH;

Qu'en conclusion la décision contestée, de part ses erreurs manifestes d'appréciation et son défaut de motivation adéquate, viole l'article 8 de la CEDH dans le chef de la partie requérante;”

3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van *“des principes généraux de bonne administration et du devoir de prudence”* merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van *“des principes généraux de bonne administration et du devoir de prudence”*, zonder evenwel aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht noch op welke manier het voorzichtigheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden wordt. Derhalve acht de Raad het middel onontvankelijk in zoverre daarin de schending van *“des principes généraux de bonne administration et du devoir de prudence”* wordt opgeworpen.

2.3. De in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 1, 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing..

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert zij: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 1, 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

2.5. Als algemene regel geldt dus dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.6. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekende partij indiende onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” aan de orde. Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde, dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.7. Na een uiteenzetting van theoretische beschouwingen stelt verzoekster in essentie dat zij belangrijke sociale en affectieve banden heeft op het Belgisch grondgebied: haar grootmoeder zou haar tevens nodig hebben. Verzoekster meent dat zij moeilijk kan terugkeren naar haar land van herkomst om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Aangezien de termijnen voor het afleveren van een verblijfsmachtiging lang zijn riskeert zij bovendien een uitzonderlijke lange verwijdering van het Belgisch grondgebied wat in disproportionaliteit staat ten aanzien van haar recht op een gezins- en privéleven en een schending uitmaakt van het artikel 8 EVRM.

2.8. In haar aanvraag van 23 maart 2010 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voert verzoekster het volgende aan als buitengewone omstandigheden:

“A.

Dat verzoekster bij toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden wenst aan te vragen wegens uitzonderlijke en humanitaire redenen;

Dat de door verzoekster aangevraagde machtiging enkel kan geschieden dan met het in acht nemen van buitengewone omstandigheden;

Dat verzoekster reeds enige tijd in België verblijft;

B.

Dat verzoekster in België verblijft tezamen met haar grootmoeder, m.n. Mevrouw (K. H.), van Belgische nationaliteit ; Dat beiden op het hierboven vermeld adres samenwonen;

Dat verzoekster moreel en financieel afhankelijk is van haar grootmoeder;

Dat verzoekster een aanvraag gezinshereniging zal doen, doch enkele formaliteiten hiertoe dient te vervullen;

Dat art. 8 EVRM dient gerespecteerd te worden;

Dat de uitzonderlijke omstandigheid in casu vermoed worden;

C.

Dat verzoekster al het nodige heeft gedaan om zich te integreren;

Dat zij tal van contacten onderhoudt met Belgen en mensen met een geldig verblijf in België;

Dat zij de Nederlandse taal aanleert en zij bovendien werkbereid is;

Dat om hoger uitééngezette redenen, er in casu alleszins sprake is van buitengewone omstandigheden (van o. a. humanitaire aard) zoals vermeld in de bepalingen van art. 9bis van de Wet van 15.12.1980:”

2.9. Door louter te herhalen wat zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds heeft aangehaald slaagt verzoekster er niet in de vaststellingen in de bestreden beslissing dat “*De bewering dat betrokkene reeds enige tijd in België verblijft, al het nodige doet om zich te integreren, werkbereid is, ingeschreven is voor Nederlandse lessen, samenwoont met haar grootmoeder (van Belgische nationaliteit), een verstotingsakte voorlegt, contacten onderhoudt met Belgen en mensen met een legaal verblijf in België, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Betrokkene verklaart dat zij moreel en financieel afhankelijk is van haar grootmoeder Zij legt hier echter geen bewijzen van voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovendien staat het betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de OM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage” aan het wankelen te brengen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de argumenten van verzoekster waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar haar aanvraag in te dienen, en meer bepaald het gegeven dat haar grootmoeder zich in België bevindt en dat zij sociale relaties op het Belgische grondgebied heeft, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in ogenschouw werden genomen waarbij deze niet kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat een schending van artikel 8 EVRM niet kan weerhouden worden nu de terugkeer slechts tijdelijk is en dat gewone sociale relaties niet onder de toepassingsfeer van artikel 8 EVRM vallen.*

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.11.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.11.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

2.11.3. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe

te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.11.4. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.11.5. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.11.6. De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij een gezin vormt met haar grootmoeder die haar nodig heeft en dat zij sociale en affectieve banden heeft in België, dat een terugkeer lange tijd zal duren en daardoor een schending vormt van artikel 8 EVRM.

2.12. In casu betreft het een eerste toegang. In deze stand van het geding is er dan ook geen inmenging in het gezins en privéleven van de verzoekende partij. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Met haar betoog maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat zij enkel in België met haar grootmoeder kan verblijven.

De Raad merkt voorts op dat verzoekster in haar verzoekschrift geenszins de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid betwist dat zij geen bewijs voorlegt van haar verklaringen dat zij moreel en financieel afhankelijk is van haar grootmoeder. Omgekeerd toont verzoekster ook nu niet aan dat haar grootmoeder afhankelijk is van haar.

Artikel 8 EVRM verhindert niet dat de vreemdeling de noodzakelijke formaliteiten moet vervullen om aan de geldende wettelijke bepalingen inzake de binnenkomst en het verblijf in het Rijk te voldoen. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoekster definitief van haar sociale en affectieve banden in België zal verwijderd worden, doch dat zij enkel tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk (zie RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aan die voorwaarden te voldoen, houdt als dusdanig geen schending in van artikel 8 EVRM (RvS 21 december 2007, nr. 1790 (c)). Verzoekster tracht tevergeefs aan te tonen dat een tijdelijke verwijdering in haar geval wel degelijk disproportioneel is. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster, zoals dit blijkt uit het administratief dossier, niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Het betoog van verzoekster dat de behandeling van een aanvraag om humanitaire redenen uitzonderlijk lang kan duren, daargelaten de vaststelling dat dit betoog speculatief is, kan geen afbreuk doen aan voorgaande.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van verzoekster naar haar land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER